

Λίγες νομοθετικές ρυθμίσεις έχουν τόσο εκτεταμένη εφαρμογή τελευταία, όσο το πολυσυζητημένο άρθρο 99 του πτωχευτικού μας κώδικα, που ψηφίστηκε με στόχο να δώσει ευκαιρίες σε επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα και θέλουν πραγματικά να επιβιώσουν και να συνεχίσουν τη δραστηριότητά τους. Εκατοντάδες είναι οι αιτήσεις εταιρειών, μικρών ή μεγάλων, επώνυμων ή λιγότερο γνωστών, που κατατίθενται καθημερινά στα πρωτοδικεία όλης της χώρας, προκειμένου να υπαχθούν στις ευνοϊκές ρυθμίσεις του εν λόγω άρθρου και να δώσουν, κατ' αυτόν τον τρόπο, στον εαυτό τους μια ακόμα ευκαιρία.

Ωστόσο, ενώ η νομοθετική μεταβολή, που έφερε στο προσκήνιο το άρθρο 99, έγινε το 2007 στη λογική της διευκόλυνσης των επιχειρήσεων, η πραγματικότητα που ακολούθησε και επιβεβαιώνεται καθημερινά στα δικαστήρια είναι εντελώς διαφορετική.

Η συγκεκριμένη ρύθμιση, που διαφημίστηκε σχεδόν ως πανάκεια για τις οικονομικά πάσχουσες επιχειρήσεις, στην πράξη χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον, όπως επισημαίνουν δικαστές και εξειδικευμένοι νομικοί, για ιδιοτελείς σκοπούς πολλών επιχειρηματιών και εμπόρων, που βρήκαν στο άρθρο 99 τα αδύνατα σημεία ή καλύτερα το «παράθυρο» για να συνεχίσουν να παρανομούν ή για να ολοκληρώσουν παρανομίες πολλών χρόνων.

Αλλωστε, ο ίδιος ο νόμος -το άρθρο 99 δηλαδή- είναι που στρώνει το χαλί, πάνω στο οποίο πατούν εκείνοι που επιλέγουν την εν λόγω ρύθμιση για να καλυφθούν από τις συνέπειές του, είτε ποινικές είτε αστικές, εξασφαλίζοντας για τον εαυτό τους μια ιδιότυπη δικαστική ασυλία και μάλιστα με τη βούλα του νόμου.

Κι αυτό, γιατί, όπως επισημαίνει ο δικηγόρος κ. Νικ. Σιαμάκης, που έχει ασχοληθεί ειδικά με την εφαρμογή του άρθρου 99, στην πράξη συμβαίνουν τα ακόλουθα:

Πολλοί από εκείνους τους επιχειρηματίες που ακολουθούν τη διαδικασία για το άρθρο 99, ουσιαστικά έχουν ως στόχο να σταματήσουν, με τη δικαστική απόφαση που τους εντάσσει στην συγκεκριμένη ρύθμιση, όλες τις ατομικές διώξεις εις βάρος τους, αλλά και την επίσπευση κατασχέσεων και πλειστηριασμών.

Η αποφυγή κάθε δίωξης και κατάσχεσης προσωπικής περιουσίας προβλέπεται από το ίδιο το άρθρο 99 και αποτελεί κατά τους νομικούς τη «μαύρη τρύπα» του νόμου που δίνει τη

δυνατότητα αποφυγής των ευθυνών σε παρανομούντες επιχειρηματίες.

Για τον λόγο αυτό, πολλοί δικαστικοί μιλούν για «ρύθμιση που έγινε με τις καλύτερες προθέσεις, αλλά δίχως να λάβει υπόψη της την ελληνική πραγματικότητα» και υποστηρίζουν πως «είναι άμεση ανάγκη η τροποποίηση του άρθρου 99 προκειμένου να κλείσουν τα παραθυράκια που εκμεταλλεύονται εκατοντάδες επιτήδαιοι». Κάτι το οποίο ο υγιής επιχειρηματικός κόσμος βλέπει με μεγάλη απορία να εξελίσσεται αυτόν τον καιρό.

Η δικαστηριακή πρακτική επιβεβαιώνει την καταχρηστική εφαρμογή του άρθρου 99, καθώς οι περισσότεροι από εκείνους που προσφεύγουν, τελικά οδηγούνται στην πτώχευση και ουσιαστικά επιλέγουν τη δικαστική οδό της ένταξης στο 99 μόνο και μόνο για να αποφύγουν, για όσο χρόνο διαρκεί η διαδικασία, τις ποινικές διώξεις, τα ασφαλιστικά μέτρα, τις κατασχέσεις, τους πλειστηριασμούς και κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για χρέη, οφειλές, ακόμα και δεδουλευμένα των εργαζομένων τους.

Καθυστερούν, όπως επισημαίνει ο κ. Νικ. Σιαμάκης, την πτώχευση, σε μια προσπάθεια ψευδεπίγραφης οικονομικής ανάνηψης, κερδίζουν χρόνο, δίχως να κινδυνεύουν από διώξεις και δικαστικές περιπέτειες και τελικά πτωχεύουν ηχηρά, αφήνοντας τα θύματά τους δίχως πολλές δυνατότητες έννομης προστασίας. Και όλα αυτά με την κάλυψη του νόμου.

Από την άλλη, το άρθρο 99, στο οποίο μπορούν να υπαχθούν επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα, με την προϋπόθεση ότι οι ληξιπρόθεσμες οφειλές τους ξεπερνούν τις 500.000 ευρώ, δεν διασφαλίζει, όπως τονίζουν νομικοί, ούτε τις απαιτήσεις των εργαζομένων. Γεγονός το οποίο στις μέρες μας δεν πρέπει να διαφεύγει την προσοχή κανενός.

Με τον νόμο, όπως ίσχυε πριν από το άρθρο 99, όλες οι απαιτήσεις των εργαζομένων, που είχαν γεννηθεί κατά την τελευταία διετία πριν από την πτώχευση, καθώς και οι διεκδικήσεις από αποζημιώσεις, ανεξάρτητα από το χρόνο που προέκυπταν, ικανοποιούνταν κατά προτεραιότητα. Με το άρθρο 99, όπως επισημαίνουν δικαστικοί με εμπειρία στο πτωχευτικό δίκαιο, οι απαιτήσεις των εργαζομένων περιορίζονται στο ένα τέταρτο, δηλαδή μόνο σε ένα εξάμηνο πριν από την πτώχευση, ενώ περιορίζονται και τα προνόμια των ασφαλιστικών Ταμείων και του Δημοσίου. Κι όλα αυτά εν μέσω μιας πρωτοφανούς οικονομικής κρίσης, που αυξάνει από μήνα σε μήνα τον δείκτη της ανεργίας.

Αλλά και στην περίπτωση που η προσφυγή στο άρθρο 99 έχει θετική κατάληξη και πάλι ο υπερχρεωμένος επιχειρηματίας παύει να διώκεται ποινικά για ακάλυπτες επιταγές που έχει εκδώσει ή για ασφαλιστικές εισφορές που δεν έχει καταβάλει, εξασφαλίζοντας, έτσι, το ακαταδίωκτο, που επικρίνεται ήδη, καθώς, όπως επισημαίνει η δικηγόρος Ντέμη Φελούκα, «οι προνομίες που δίδει το εν λόγω άρθρο στον οφειλέτη, ξεπερνούν κατά πολύ την πρόθεση του νομοθέτη να διευκολυνθεί η επιβίωση της επιχείρησής του».

Με τα δεδομένα της εφαρμογής του πολυσυζητημένου άρθρου 99, που επιλέγεται ως προστάδιο της πτώχευσης, για την αποφυγή των διώξεων, οι επιστημονικές -κι όχι μόνο- φωνές για αλλαγή του νόμου αυξάνονται τελευταία, σε μια προσπάθεια να διευκολύνονται όχι οι παράνομοι, αλλά οι επιχειρηματίες που θέλουν να ζήσουν, να επιβιώσουν και να

Σε «καταφύγιο» επιτήδειων εξελίσσεται το άρθρο 99

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τρίτη, 22 Νοέμβριος 2011 18:21

συνεχίσουν να δραστηριοποιούνται.

Σε διαφορετική περίπτωση το άρθρο 99 κινδυνεύει να εξελιχθεί σε ένα μόνιμο «καταφύγιο» όλων όσοι επιθυμούν, απλώς, να αποφύγουν τις συνέπειες του νόμου, χωρίς να επιδιώκουν κατά βάση να το αξιοποιήσουν ως ένα τελευταίο μέσο για τη διάσωση της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας, όπως θα ήθελε ο νομοθέτης.

Της Ιωαννας Μανδρου

[ΠΗΓΗ](#)